

erlanget, og formedelst Indstævning til højere Ret kand ikke Udlæg for sin Fordring bekomme, og een anden imidlertid ogsaa Nams, eller Indførsels, Dom over Samme Skyldener erlanget, da skal der af den Skyldigis Boe saa meget afsettes til den første, som Dom erlanget haver, og den betimelige for Rettens Middel, som den anden Udlæg gjøre ville, forkynde lader, som hand kand billigen blive fornøjet med for sin Fordring og anvente Bekostning, hvilket skal saa længe i Arrest forblive, indtil endelig Dom imellem hannem og hans Skyldener afsagt vorder, og før end det saaledis afsat vorder, maa den anden ej nogen Udlæg bekomme.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er bortfaldet ved retsplejeloven.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8.

1-24-23. Ingen maa sig i Bondens Korn, Høe, eller Foer, enten i Laden, eller paa Marken lade indføre, ej heller i Bondens fornødne Plovbæster, eller andet nødvendigt Plovredskab, saa længe som Kaaber, Tin, Boeskab, Fæ, Qvæg, Heste, Hopper, eller andet tienligt, som i Boen findis, kand tilstrekke; Og hvis nogen Indførsel skeer, enten i Utorsket Korn, Høe eller Foer, da maa dog Foeringen ej fra Bondens Bolig bortføres, men den skal paa Stædet fortærts.

Bemærkninger:

Stig Iuul henviser til retsplejelovens § 507, stk. 2.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8.

1-24-24. Ej heller maa nogen tage Nam i Bondens Boe, før end aflagt er al bevislig Forstreking, som Bonden gjort er til hans Avls Fortsettelse, enten af Husbonden, eller andre, saa og Kongens Skatter og den tilbørlig Landgieldte, som hand sin Husbond pligtig er.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er bortfaldet ved retsplejeloven.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8.

1-24-25. Saa længe gode tjenlige Løsøre, got Kiobstædgods, eller Jordegods, er at bekomme,

som Sagsøgeren med Billighed kand være fornøjet med, og for Hovedstoelen, paaløbende Rente, og anvente billig Bekostning, efter Brevenis Formælding, med dets Udlæg være Skadisløs holden, da skal Hovedgaardens Taxt og Gaarden selv med næst tilliggende Gods, som til Gaardens Avlings Fortsettelse Uforbigængelig fornøden eragtis, og een hvers Boepæl forskaanis; Og maa Sagsøgeren selv navngive hvis andet Gods hand til Udlæg begærer, og den Skyldige ingen Ret have hannem at henvise, hvor hannem selv lyster; Ej heller maa de, som Indførselen gjøre, Sagsøgeren andenstæds imod hans Villie og Samtykke indføre; Men hvis den Skyldigis Boe, eller Jordegods ej kand tilstrekke, saa Sagsøgeren deraf kand naa skiellig og billig Betalning, som før er mælt, da skal til dens Fyldistgjørelse Indførsel og Udlæg skee, først i det næste Gods, dernæst i Hovedgaardens Taxt, og endelig i Gaardens Bygning, eller anden Boepæl, indtil Sagsøgeren for sin Fordring paa forskrevne Maade fuldkommelig vorder betalt.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er bortfaldet ved retsplejelovens § 506.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8.

1-24-26. Og staar det Sagsøgeren frit for at lade sig indføre i hvis Gods, som af den Skyldige afhændet, eller pantsat, er til andre, siden Sagsøgeren hannem, [...] Arrest giort paa hans Gods, eller Person, [...]. Men ellers skal intet, som lovligen er afhændet tilforn, eller noget lovligt Pant, ved hvad Navn det og nævnis kand, ved saadan Udlæg, eller Indførsel, præjudiceres.

Bemærkninger:

Ophævet ved konkursloven, lov nr. 51 af 25. marts 1872, § 157, for så vidt angår domme, forlig, maning og indstævning til Højesteret.

Stig Iuul anfører, at »eller person« er bortfaldet ved retsplejeloven.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8.

De tilbageværende dele har Stig Iuul markeret som gældende, men de er ikke medtaget i Retsinformation.

Forslagsstillerne finder, at bestemmelsen bør ophæves, idet den med det nuværende indhold er nærmest uforståelig. Såfremt konkursloven,